

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Zrinki Berečki, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Dinka Bartulovića iz Zagreba, Novakova 21, kojeg zastupa punomoćnik Predrag Ilić, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Allianz osiguranje d.d. Zagreb, Selska 136-138, kojeg zastupa punomoćnica Sanja Tambić, odvjetnica u Zagrebu, uz sudjelovanje umješaca na strani tuženika Ante Ilića iz Zagreba, Bjelolasička 13, radi naknade štete, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 4. travnja 2011. godine, u prisutnosti zamjenika punomoćnika tužitelja Cvjetka Lupi, odvjetnika i zamjenice punomoćnice tuženika Marine Vrdoljak, odvjetničke vježbenice, a u odsutnosti uredno pozvanog umješaca, dana 19. travnja 2011. godine

presudio je

I/ Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

"Nalaže se tuženiku Allianz d.d. iz Zagreba, da isplati tužitelju Dinku Bartuloviću iz Zagreba, Novakova 21 iznos od 550.434,80 kuna sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 11. studenog 2003. godine pa do isplate u roku od 15 dana.

II/ Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

"Nalaže se tuženiku Allianz d.d. iz Zagreba, da isplati tužitelju Dinku Bartuloviću iz Zagreba, Novakova 21, iznos od 890.000,00 kuna sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od dana presuđenja pa do isplate uz naknadu prouzročenog parničnog troška u roku od 15 dana."

III/ Nalaže se tuženiku Allianz osiguranje d.d. Zagreb isplatiti tužitelju Dinku Bartuloviću iznos od 221.280,00 kuna zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 12. svibnja 2002. godine pa do 31. prosinca 2007. godine po stopi iz čl.1 Uredbi o visini stope zatezne kamate ("Narodne novine" broj 76/96, 72/02 i 153/04), a od 1. siječnja 2008. godine pa do isplate po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana

polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena, kao i naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 56.907,55 kuna, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje:

Tužitelj u tužbi i tijekom postupka navodi da je kao zajmodavac i predlagatelj osiguranja s Marijom Ivkov, kao zajmoprincipem te Slavkom Ivkov kao protivnikom osiguranja, zastupanim po Mariji Ivkov (temeljem punomoći od 7. veljače 2002. godine ovjerene 11. veljače 2002. godine kod javnog bilježnika Ante Ilića pod brojem Ov-625/02) zaključio Ugovor o zajmu sa sporazumom o prijenosu vlasništva nekretnine od 11. veljače 2002. godine, ovjeren od strane javnog bilježnika u formi javnobilježničkog akta. Temeljem citiranog Sporazuma o prijenosu vlasništva nekretnine tužitelj se u knjizi položenih ugovora upisao kao vlasnik nekretnine koja je bila predmetom osiguranja-stan broj 404, u IV katu, koji se sastoji od dvije sobe i ostalih prostorija, ukupne površine 60,49 m², u stambenoj zgradi Hrvatskog sokola 79, Zagreb, sagrađenoj na k.č.br. 1974/46, upisanoj u podulošku br. 6384 k.o. Vrapče staro, po novoj izmjeri čest.br. 6084 k.o. Rudeš, uz zabilježbu da je prijenos prava vlasništva obavljen radi osiguranja potraživanja sukladno čl. 274 st. 5 Ovršnog zakona ("Narodne novine" broj 57/96, 29/99 i 42/00, dalje: OZ). Nakon dospijeca potraživanja iz ugovora o zajmu i provedenog postupka kod javnog bilježnika sukladno čl. 277 OZ-a, podnio je prijedlog za ovrhu protiv Slavka Ivkov kao protivnika osiguranja, radi ovrhe na nekretnini koja je bila predmet osiguranja te je tijekom ovršnog postupka u predmetu ovog suda poslovni broj Ovr-1368/2002, povodom prigovora ovršenika protiv rješenja o ovrsi od 12. srpnja 2002. godine, provedeno grafološko vještačenje te utvrđeno da potpis na punomoći od 7. veljače 2002. godine i potpis u knjizi ovjere javnog bilježnika Ante Ilića pod brojem 625 od 11. veljače 2002. godine nisu potpisi protivnika osiguranja Slavka Ivkova. Tužitelj ističe da zbog propusta u radu službe javnog bilježnika, odnosno propusta što prilikom ovjere potpisa na punomoći istovjetnost potpisnika punomoći nije utvrđena sukladno odredbama čl. 60 Zakona o javnom bilježništvu ("Narodne novine" broj 78/93, 29/94, dalje:ZJB), nije mogao postati punopravni vlasnik predmetne nekretnine u smislu odredbe čl. 277 st. 5 Ovršnog zakona ("Narodne novine" broj 57/96, 29/99 i 42/00), odnosno na dan 2. lipnja 2002. godine (po isteku roka od 15 dana od dana kada je protivnik osiguranja primio obavijest javnog bilježnika u smislu odredbe čl. 277 st. 1 i 2 OZ-a) te ostvarivati vlasnička prava na nekretnini koja je bila predmetom osiguranja. Ističe da mu je stoga nastala šteta u visini tržišne vrijednosti stana koji je bio predmet osiguranja na dan 2. lipnja 2002. godine (kada je trebao postati punopravni vlasnik) u iznosu od 560.000,00 kuna, budući da je za navedeni iznos kupoprodajne cijene u to vrijeme dogovorio kupoprodaju predmetnog stana s kupcem Željkom Jurišićem, koji je naknadno odustao od kupnje nakon što je utvrđeno da punomoć na temelju koje je zaključen Sporazum o prijenosu vlasništva nekretnine nije potpisana od strane protivnika osiguranja. Budući da je tuženik, kao osiguratelj javnog bilježnika uslijed čijeg propusta je tužitelju nastala predmetna šteta, otklonio odštetni zahtjev tužitelja podnesen prethodno pokretanju ove parnice, tužbenim zahtjevom postavljenim u tužbi predlaže donošenje presude kojom se tuženiku nalaže isplatiti tužitelju iznos od 560.000,00 kuna zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana 2. lipnja 2002. godine pa do isplate uz naknadu prouzročenog parničnog troška.

Tijekom postupka, u podnesku od 17. svibnja 2007. godine (listovi 115-116 spisa) tužitelj u bitnom ističe da mu je namjera, za slučaj nevraćanja predmetnog zajma, bila ostvariti dobit (korist) na način da postane punopravni vlasnik nekretnine i istu proda na tržištu te djelomično mijenja činjeničnu osnovu tužbe, navodeći da je s kupcem Željkom Jurišićem kupoprodaju predmetne nekretnine dogovorio u ljeto 2003. godine i to za cijenu u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 1.200,00 eura za 1 m² (što bi za predmetni stan površine 60,49 m² iznosilo 72.588,00 eura u kunsjoj protuvrijednosti) te da mu je šteta za koju odgovara tuženik (kao osiguratelj javnog bilježnika) u vidu izmakle koristi (u visini kunske protuvrijednosti ugovorene kupoprodajne cijene za predmetni stan) nastala onog dana kada je saznao za nevaljanost punomoći na temelju koje je zaključen predmetni Sporazum o prijenosu vlasništva nekretnine i o tome obavijestio kupca, odnosno prije podnošenja tužbe u ovom predmetu. Stoga smatra da mu pripada pravo na naknadu štete u vidu izmakle koristi u visini kupoprodajne cijene koju bi očekivano ostvario prodajom predmetnog stana (72.588,00 eura) u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB-a u vrijeme podnošenja tužbe. S obzirom da je zbog propusta osiguranika tuženika ostao bez prava vlasništva na predmetnoj nekretnini, ističe da se šteta koju je pretrpio može smatrati i (nenovčanom) materijalnom štetom koja se sastoji u gubitku vrijednosti predmetnog stana prema cijenama u vrijeme presuđenja te podredno materijalnom štetom u visini nevraćenog zajma u iznosu od 30.000,00 eura u kunsjoj protuvrijednosti (uz ugovorene kamate). Stoga postavljenim (glavnim) tužbenim zahtjevom potražuje isplatu iznosa od 550.434,80 kuna zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od 11. studenog 2003. godine, uz naknadu parničnog troška. U smislu odredbe čl. 188 st. 2 Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01 i 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08 i 123/03, dalje: ZPP), u slučaju da sud utvrdi prvi (glavni) tužbeni zahtjev neosnovanim, tužitelj eventualno kumuliranim drugim tužbenim zahtjevom (s osnove naknade štete u vidu izmakle koristi u visini tržišne vrijednosti predmetnog stana prema cijenama u vrijeme presuđenja) potražuje isplatu iznosa od 890.000,00 kuna zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana presuđenja pa do isplate, uz naknadu parničnog troška, odnosno slijedećim-trećim eventualno kumuliranim tužbenim zahtjevom (s osnove naknade štete u visini isplaćenog, nevraćenog zajma) potražuje isplatu iznosa od 30.000,00 eura u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Zagrebačke banke na dan isplate s ugovorenom kamatom od 1% mjesečno tekućom od dana 11. veljače 2002. godine pa do isplate, uz naknadu parničnog troška.

Podneskom od 11. rujna 2007. godine tužitelj je precizirao treći eventualno kumulirani tužbeni zahtjev, na način da s osnove naknade štete u visini nevraćenog zajma (od 30.000,00 eura u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Zagrebačke banke d.d. na dan dospijeca zajma-11. svibnja 2002. godine) potražuje isplatu iznosa od 221.280,00 kuna zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana 12. svibnja 2002. godine.

Podneskom od 24. siječnja 2008. godine (listovi 165-167 spisa) postavlja slijedeće eventualno kumulirane tužbene zahtjeve -četvrti i peti tužbeni zahtjev (preciziran u pogledu kamata na ročištu od 3. ožujka 2010. godina), tako da konačno prvim (glavnim) tužbenim zahtjevom potražuje isplatu iznosa od 550.434,80 kuna zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od 11. studenog 2003. godine, odnosno podredno drugim eventualno kumuliranim tužbenim zahtjevom potražuje isplatu iznosa od 890.000,00 kuna zajedno s pripadajućim

zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana presuđenja pa do isplate, odnosno podredno trećim eventualno kumuliranim tužbenim zahtjevom potražuje isplatu iznosa od 221.280,00 kuna zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana 12. svibnja 2002. godine, odnosno podredno četvrtim eventualno kumuliranim tužbenim zahtjevom potražuje isplatu iznosa od 30.000,00 eura u kunsnoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Zagrebačke banke d.d. na dan isplate zajedno s ugovorenom kamatom od 1% mjesečno tekućom od 11. veljače 2002. godine pa do isplate, odnosno podredno petim eventualno kumuliranim tužbenim zahtjevom potražuje isplatu iznosa od 30.000,00 eura u kunsnoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Zagrebačke banke d.d. na dan isplate, zajedno sa zateznom kamatom tekućom od 11. veljače 2002. godine do 31. prosinca 2007. godine, po stopi koju je Zagrebačka banka d.d. u navedenom razdoblju isplaćivala na devizne štedne uloge po viđenju za valutu euro, a od 1. siječnja 2008. godine pa do isplate po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena.

Tuženik u odgovoru na tužbu priznaje činjenicu zaključenja Ugovora o zajmu sa sporazumom o prijenosu vlasništva nekretnine broj OU-111/2002 od 11. veljače 2002. godine te sadržajno priznaje da je u vrijeme ovjere potpisa protivnika osiguranja Slavka Ivkova na punomoći (temeljem koje je Marija Ivkov kao punomoćnik protivnika osiguranja zaključila sporazum o prijenosu vlasništva predmetnog stana), koja je ovjera izvršena u javnobilježničkom uredu javnog bilježnika Ante Ilića dana 11. veljače 2002. godine, između tuženika kao osiguratelja i javnog bilježnika Ante Ilića bio zaključen Ugovor o osiguranju od odgovornosti za štetu koju bi javni bilježnik mogao počinuti trećima obavljanjem svoje dužnosti, u smislu odredbi čl. 17 ZJB. U odgovoru na tužbu i tijekom postupka osporava osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva navodeći da u postupanju osiguranika tuženika, javnog bilježnika Ante Ilića, nije bilo bilo propusta niti pogreške, jer je prilikom ovjere potpisa na spornoj punomoći u potpunosti postupio sukladno odredbi čl. 60 i 77 ZJB, slijedom čega nisu ispunjene pretpostavke za odgovornost tuženika za naknadu štete tužitelju u smislu odredbi čl. 42 istog ZJB te čl. 14 st. 1 i čl. 20 Uvjeta za osiguranje od odgovornosti javnih bilježnika broj 126-1294 (koji su sastavni dio Ugovora o osiguranju zaključenog između tuženika kao osiguratelja i javnog bilježnika Ante Ilića kao osiguranika). Tijekom postupka tuženik nadalje osporava da bi tužitelju, sve i kada bi dokazao postojanje propusta javnog bilježnika prilikom ovjere potpisa sporne punomoći, pripadalo pravo na naknadu štete koju potražuje tužbenim zahtjevom, budući da predmet i cilj predmetnog Ugovora o zajmu sa sporazumom o prijenosu vlasništva nekretnine nije bilo stjecanje prava vlasništva na predmetnom stanu, već zajam i povrat iznosa od 30.000,00 eura, a fiducijarni prijenos vlasništva nekretnine predstavljao je samo sredstvo osiguranja ukoliko pozajmljeni iznos ne bi bio vraćen. Također, ističe da s obzirom da je tužitelj upisan u zemljišnoj knjizi kao fiducijarni vlasnik predmetne nekretnine, isti u mogućnosti ostvariti pravo vlasništva glede 1/2 dijela predmetne nekretnine koji predstavlja suvlasnički dio Marije Ivkov (bračnu stečevinu) sukladno odredbama Obiteljskog zakona te se na navedenom suvlasničkom dijelu naplatiti najmanje u visini duga (danog zajma) u iznosu od 30.000,00 eura. Tijekom postupka tuženik osporava i osnovanost eventualno kumuliranih tužbenih zahtjeva te predlaže tužbene zahtjeve odbiti kao neosnovane te obvezati tužitelja da mu naknadi prouzročene parnične troškove.

Sud je rješenjem donesenim na ročištu od 5. travnja 2004. godine (listovi 37-38 spisa) dopustio miješanje Ante Ilića u ovoj parnici na strani tuženika (čijem prijedlogu za miješanje se stranke nisu protivile) nalazeći da isti u smislu odredbe čl. 206 st. 1 ima pravni interes da tuženik uspije u ovoj parnici, a s obzirom na činjenicu da bi u slučaju prihvatanja tužbenog zahtjeva preko iznosa ugovorene limitirane svote osiguranja, isti bio u obvezi naknaditi (dio) štete te imajući u vidu da bi tuženik u slučaju ispunjenja pretpostavki iz čl. 27 Uvjeta za osiguranje od odgovornosti javnog bilježnika imao pravo regresa prema umješaču kao svom osiguraniku.

Umješač na strani tuženika osporava da bi u konkretnom slučaju prilikom ovjere potpisa Slavka Ivkova na spornoj punomoći došlo do propusta ili pogreške u obavljanju službe njegovog javnobilježničkog ureda, slijedom čega sadržajno osporava odgovornost za predmetnu štetu. Ističe da se istinitost potpisa Slavka Ivkova nije mogla utvrđivati u ovršnom postupku, već isključivo u kaznenom postupku, jer bi u slučaju da je taj potpis bio krivotvoren, navedeno predstavljalo kazneno djelo. Tijekom postupka osporava i osnovu zahtjeva tužitelja za naknadu štete (u vidu izmakle koristi) u visini tržišne vrijednosti stana, ističući da pobuda sklapanja predmetnog Ugovora nije bila stjecanja prava vlasništva tužitelja na predmetnom stanu, već zajam i povrat zajma, dok je fiducijarni prijenos nekretnine predstavljao samo osiguranje da će se vjerovnik (tužitelj) naplatiti u slučaju da ne postoji drugi način naplate, odnosno u slučaju da mu zajam ne bude vraćen. Podredno ističe da bi tužitelj, u slučaju da se dokaže osnovanost tužbenog zahtjeva (odnosno ispunjenje pretpostavki odgovornosti za štetu) imao pravo na naknadu isključivo u visini danog zajma s pripadajućim zateznim kamatama, a ne u visini tržišne vrijednosti predmetnog stana. Pritom ističe da je Marija Ivkov, s obzirom da je predmetni stan stečen za vrijeme trajanja braka (s protivnikom osiguranja Slavkom Ivkov), u smislu odredbi Obiteljskog zakona ex lege suvlasnica predmetnog stana u 1/2 dijela te da se glede navedenog suvlasničkog dijela predmetnog stana može provesti postupak realizacije fiducijarnog osiguranja pozajmice. Sadržajno predlaže tužbene zahtjeve odbiti kao neosnovane.

Tijekom postupka izvođenja dokaza izvršen je uvid u Ugovor o zajmu sa sporazumom o prijenosu vlasništva nekretnine od 11. veljače 2002. godine (listovi 8-11 spisa), Ugovor o kupoprodaji stana od 14. prosinca 1995. godine (listovi 12-15 spisa), punomoć od 11. veljače 2002. godine (list 16 spisa), nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za rukopise Zrinke Bellotti dan u predmetu ovog suda poslovni broj Ovr-1368/02 od 23. lipnja 2003. godine (listovi 18-19 spisa), dopis Općinskog državnog odvjetništva u Zagrebu broj K-DO-6676/03 od 8. prosinca 2003. godine (list 29 spisa), dopis javnog bilježnika Ante Ilića od 24. prosinca 2003. godine (list 30 spisa), kaznenu prijavu (listovi 31-32 spisa), izvadak iz knjige PU od 1. travnja 2004. godine (list 39 spisa), Uvjete za osiguranje od odgovornosti javnih bilježnika iz prosinca 1994. godine (listovi 42-54 spisa), Rješenje ovog suda poslovni broj Zs-1718/02 od 21. svibnja 2002. godine (list 56 spisa), preslik Zapisnika javnog bilježnika Jadranke Knego-Rogina od 2. siječnja 1996. godine (listovi 70-71 spisa), preslik prijedloga za uknjižbu u predmetu Zs-1716/02 (list 90 spisa), potvrdu javnog bilježnika Alemke Gajski broj OU-111-3/02 (listovi 118-120 spis), oglas javnog bilježnika Alemke Gajski od 19. veljače 2002. godine (list 131 spis), zapisnik javnog bilježnika Alemke Gajski broj OU-111-1/2002 od 17. svibnja 2002. godine (listovi 132-133 spis), ispise tečajnih liste HNB-a na dan 10. studenog 2003. godine i 10. svibnja 2002. godine (list 136 i 150 spisa), ispis tečajne liste Zagrebačke banke d.d. na dan 11. svibnja 2002. godine (list 149 spisa), izvršen je uvid u spise predmeta ovog

suda poslovni broj Zs-1718/02 i Ovr-1368/02, provedeno je vještačenje po stalnom sudskom vještaku za rukopise Ljerki Zdunić (listovi 99-103, 174 i 186 spisa), saslušani su svjedoci Željko Jurišić (listovi 40-41 spisa), Slavko Ivkov (listovi 63-64 spisa), Marija Ivkov (listovi 140-141 spisa), Jasenka Šimić (listovi 200-201 spisa), Ivana Ilić (list 217 spisa), Snježana Jurić (listovi 217-218 spisa) i Blaženka Plećaš (list 222 spisa), saslušan je umješač Ante Ilić (listovi 175-176 spisa) te je saslušan tužitelj (listovi 159-160 spisa).

Prvi (glavni) tužbeni zahtjev i drugi (eventualno kumulirani) tužbeni zahtjev nisu osnovani, a treći (eventualno kumulirani) tužbeni zahtjev je osnovan.

Uvidom u spis u prilogu dokumentaciju te spise predmeta ovog suda poslovni broj Ovr-1368/02 i Zs-1718/02, kao bitno je utvrđeno slijedeće:

- da su tužitelj Dinko Bartulović, kao zajmodavac i predlagatelj osiguranja, Marija Ivkov, kao zajmoprimac i Slavko Ivkov, kao protivnik osiguranja, zastupan po Mariji Ivkov (temeljem punomoći od 7. veljače 2002. godine, na kojoj je izvršena ovjera potpisa Slavka Ivkova kod javnog bilježnika Ante Ilića dana 11. veljače 2002. godine, pod brojem OV-625/02) dana 11. veljače 2002. godine zaključili Ugovor o zajmu sa sporazumom o prijenosu vlasništva nekretnine, koji je zaključen u formi javnobilježničkog akta, odnosno istog dana solemniziran kod javnog bilježnika Alemke Gajski pod poslovnim brojem OU-111/02;

- da iz sadržaja citiranog Ugovora u bitnom proizlazi da je tužitelj, kao zajmodavac i predlagatelj osiguranja, na dan zaključenja istog zajmoprimcu Mariji Ivkov isplatio zajam u iznosu od 30.000,00 eura u kunsnoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Zagrebačke banke d.d. na dan isplate, uz ugovoreni rok povrata zajma do 11. svibnja 2002. godine, zajedno sa ugovorenom kamatom u visini od 1 % mjesečno (čl. 1 i 2 Ugovora), radi osiguranja povrata kojeg zajma je ugovoren (fiducijarni) prijenos prava vlasništva predmetnog stana (u stambenoj zgradi u Zagrebu, Hrvatskog sokola 79, IV kat, površine 60,49 m²) protivnika osiguranja Slavka Ivkova na ime i u korist tužitelja, kao zajmodavca i predlagatelja osiguranja (čl. 4 i 5 Ugovora), uz odredbu kojom protivnik osiguranja ovlašćuje predlagatelja osiguranja da nakon što nekretnina koja je predmet osiguranja bude upisana u zemljišne knjige na istoj izvrši uknjižbu prava vlasništva na svoje ime, uz zabilježbu da je uknjižba obavljena radi osiguranja potraživanja predlagatelja osiguranja (čl. 7) te odredbu da tužitelj kao zajmodavac i predlagatelj osiguranja može na temelju Ugovora tražiti predaju predmetne nekretnine u posjed, nakon što javni bilježnik na Ugovor stavi potvrdu ovršnosti (čl. 11);

- da pravnu osnovu (titulus) za stjecanje prava vlasništva Slavka Ivkova na predmetnom stanu broj 404, Hrvatskog sokola 79, IV kat, površine 60,49 m² predstavlja Ugovor o kupoprodaji stana broj 14155 od 14. prosinca 1995. godine (listovi 12-15 spisa), zaključen između Republike Hrvatske, kao prodavatelja i Slavka Ivkova, kao kupca, temeljem odredbi Zakona o prodaji stanova na kojima postoji stanarsko pravo ("Narodne novine" broj 43/92, 69/92, 25/93, 48/93, 2/94, 44/94 i 58/95, dalje: ZPS);

- da je dana 13. veljače 2002. godine kod zemljišnoknjižnog odjela ovog suda pod brojem Zs-1716/02 zaprimljen prijedlog Slavka Ivkova radi upisa prava vlasništva na predmetnom stanu, temeljem naprijed citiranog Ugovora o kupoprodaji stana, polaganjem istog u knjigu "PU", povodom kojeg prijedloga je Rješenjem ovog suda poslovni broj Zs-1716/02 od 28. ožujka 2002. godine dopušten upis prava vlasništva na predmetnom stanu u korist predlagatelja Slavka Ivkova, polaganjem citiranog Ugovora o kupoprodaji u knjigu "PU", podložak 6384 k.o. Vrapče Staro;

- da je dana 13. veljače 2002. godine kod zemljišnoknjižnog odjela ovog suda pod brojem Zs-1718/02 zaprimljen prijedlog ovdje tužitelja radi fiducijarnog prijenosa prava vlasništva na predmetnom stanu u korist tužitelja, povodom kojeg prijedloga je Rješenjem ovog suda poslovni broj Zs-1718/02 od 21. svibnja 2002. godine, na temelju Ugovora o zajmu sa sporazumom o prijenosu vlasništva nekretnine od 11. veljače 2002. godine i (sporne) punomoći od 7. veljače 2002. godine, dopušten u podlunošku 6384 k.o. Vrapče Staro upis prijenosa prava vlasništva na nekretnini Slavka Ivkov- (predmetnom) stanu broj 404, u IV katu, koji se sastoji od dvije sobe i ostalih prostorija ukupne površine 60,49 čm u stambenoj zgradi Hrvatskog sokola 79, Zagreb, sagrađenoj na zkčbr. 1974/46, upisanoj u zk.ul.-k.o. Vrapče Staro, po novoj izmjeri čest br. 6084 k.o. Rudeš u korist ovdje tužitelja, uz zabilježbu da je prijenos vlasništva obavljen radi osiguranja potraživanja sukladno čl. 274 st. 5 Ovršnog zakona, time da proizlazi da je citirano Rješenje provedeno u knjizi "PU" dana 23. svibnja 2002. godine (list 7 spisa predmeta poslovni broj Zs-1718/02);

- da iz sadržaja spisa predmeta ovog suda poslovni broj Zs-1718/02 proizlazi da Rješenje poslovni broj Zs-1718/02 od 21. svibnja 2002. godine nije dostavljeno Slavku Ivkovu te da je rješenjem ovog suda poslovni broj Zs-10801/05, ozn. Zs-1718/02 od 18. studenog 2005. godine utvrđeno da je žalba protustranke Slavka Ivkova zaprimljena pod poslovnim brojem Zs-10801/05 dana 6. srpnja 2007. godine (sadržajno izjavljena protiv Rješenja poslovni broj Zs-1718/02 od 21. srpnja 2002. godine) podnesena u zakonskom roku; da je Rješenjem Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj Gž-4968/05 od 30. svibnja 2006. godine odbijena žalba protustranke Slavka Ivkova te potvrđeno Rješenje ovog suda poslovni broj Zs-1718/02 od 21. svibnja 2002. godine;

- da iz zapisnika javnog bilježnika Alemke Gajski broj OU-111-2/2002 od 2. srpnja 2002. godine (list 13 spisa predmeta ovog suda poslovni broj Ovr-1368/02) i potvrde istog javnog bilježnika broj OU-111-3/2002 od 15. svibnja 2007. godine (listovi 118-120 spisa) proizlazi da je ovdje tužitelj kao predlagatelj osiguranja, nakon dospijeca novčane tražbine iz predmetnog Ugovora o zajmu sa sporazumom o prijenosu vlasništva nekretnine od 11. veljače 2002. godine, dana 17. svibnja 2002. godine zatražio od navedene javne bilježnice da obavijesti Mariju Ivkov, kao zajmoprimca i Slavka Ivkov da je dug temeljem predmetnog Ugovora dospio dana 11. svibnja 2002. godine te zatražio postupanje u smislu čl. 277 Ovršnog zakona, nakon čega je javna bilježnica istog dana sastavila obavijest o dospelosti potraživanja zajmoprimcu Mariji Ivkov i protivniku osiguranja Slavku Ivkov, koju je obavijest (zapisnik) o dospelosti obveze Marija Ivkov istog dana (17. svibnja 2002. godine) preuzela u javnobilježničkom uredu navedene javne bilježnice u svoje ime (kao zajmoprimca) te u ime svog supruga Slavka Ivkova (kao protivnika osiguranja) te da je dana 31. svibnja 2002. godine na predmetni Ugovor o zajmu sa sporazumom o prijenosu vlasništva nekretnine od 11. veljače 2002. godine stavljena potvrda ovršnosti;

- da je nakon provedenog postupka u smislu odredbe čl. 277 OZ-a, tužitelj kao ovrhovoditelj protiv Slavka Ivkova kao ovršenika dana 10. srpnja 2002. godine ovom sudu podnio prijedlog za ovrhu temeljem ovršne isprave predmetnog Ugovora o zajmu sa sporazumom o prijenosu vlasništva nekretnine od 11. veljače 2002. godine (koji je postao ovršan dana 31. svibnja 2002. godine), radi namirenja novčane tražbine iz predmetnog Ugovora, povodom kojeg prijedloga je izdano Rješenje o ovrsi ovog suda poslovni broj Ovr-1369/02 od 12. srpnja 2002. godine kojim je naloženo

ovršeniku Slavku Ivkovu predati ovrhovoditelju (tužitelju) u posjed, slobodan od osoba i stvari, predmetni stan ;

- da je ovršenik Slavk Ivkov protiv citiranog Rješenja o ovrsi dana 15. studenog 2002. godine podnio žalbu (u bitnom navodeći da nikada nije potpisao predmetni Ugovor niti spornu punomoć), povodom koje žalbe je tijekom ovršnog postupka u navedenom predmetu provedeno grafološko vještačenje po stalnom sudskom vještaku za rukopise Zrinki Bellotti, iz čijeg pisanog nalaza i mišljenja od 23. lipnja 2003. godine proizlazi da navedena vještakinja, temeljem provedene analize spornih potpisa "Slavko Ivkov" na punomoći od 7. veljače 2002. godine i knjizi ovjere (javnog bilježnika Ante Ilića) pod brojem 625 od 11. veljače 2002. godine te usporedbe s nespornim potpisima Slavka Ivkova u bitnom nalazi da je usporedba spornih s nespornim potpisima pokazala bitne razlike u strukturi rukopisa i općem izgledu potpisa te u svim općim i posebnim obilježjima pisanja, kao i u stupnju ispisanosti, ritmu i dinamici pisanja te da nema relevantnim podudarnosti između spornih i nespornih potpisa Slavka Ivkova te je vještakinja mišljenja da sporni potpis na punomoći od 7. veljače 2002. godine i sporni potpis u knjizi ovjere pod brojem 625 od 11. veljače 2002. godine nisu pisani rukom Slavka Ivkova, već druge osobe; da je pisani nalaz i mišljenje vještaka Zrinke Bellotti od 23. lipnja 2003. godine dostavljen ovdje tužitelju kao ovrhovoditelju (po punomoćniku) dana 14. srpnja 2003. godine;

- da je povodom žalbe ovršenika Slavka Ivkova, Rješenjem Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj Gžovr-431/04 od 18. svibnja 2004. godine ukinuto Rješenje o ovrsi ovog suda poslovni broj Ovr-1368/02 od 12. srpnja 2002. godine te predmet vraćen na ponovni postupak.

S obzirom da tuženik nije bio suglasan da se u svrhu dokazivanja u ovoj parnici koristi nalaz i mišljenje vještaka za rukopise Zrinke Bellotti dan za potrebe ovršnog postupka u predmetu ovog suda poslovni broj Ovr-1368/02, a pritom osporavajući tvrdnje tužitelja da sporni potpisi Slavka Ivkova (na punomoći temeljem koje je zaključen predmetni ugovor o osiguranju i knjizi ovjere) nisu istiniti, to je tijekom postupka provedeno vještačenje spornih potpisa po stalnom sudskom vještaku za rukopise Ljerki Zdunić.

Iz pisanog nalaza i mišljenja vještaka Ljerke Zdunić od 6. lipnja 2006. godine (listovi 99-103 spisa), u bitnom proizlazi da vještak provedenom analizom spornih potpisa na ime Slavka Ivkova (koji su ispisani djelomično čitkim, vezanim, neurednim rukopisom, neujednačenog nagiba grafema, valovitog pravca pisanja) nalazi da su isti ispisani vrlo vjerojatno rukom jednog (istog) skriptora. Nesporni potpisi Slavka Ivkova (izuzeti po diktatu suda-62 spisa, potpisi na preslici kartona osobne iskaznice i putovnice-listovi 67 i 68 spisa, dopisu upućenom ovom sudu-list 83 spisa te potpis na izvorniku kartona osobne iskaznice-list 89 spisa) ispisani su čitkim, vezanim rukopisom, srednjeg stupnja ispisanosti, odgovarajućeg ritma i dinamike pisanja. Analizom dostavljenih nespornih potpisa, nalazi da su isti po svom općem grafijskom izgledu ujednačeni te da sadrže vrijedne individualne karakteristike rukopisa koje se očituju kroz tendenciju ukrašavanja inicijalnih grafema, te kroz način povezivanja grafema "v-k", "o-v". Usporedbom spornih s nespornim potpisima Slavka Ivkova vještak Ljerka Zdunić nalazi razlike u općim i posebnim rukopisnim karakteristikama i to u općem izgledu potpisa, načinu oblikovanja i formirana grafema: "I", "S", "v", "k" te načinu povezivanja grafema: "v-k", "k-o", "o-v" te je vještakinja mišljenja da skriptor spornog potpisa na punomoći od 7. veljače 2002. godine nije Slavko Ivkov te da Skriptor spornog potpisa pod brojem 625 na fotografiji lista iz knjige ovjere potpisa vrlo vjerojatno nije Slavko Ivkov, pritom ističući da

mišljenje u pogledu spornog potpisa u knjizi ovjere na temelju priložene preslike ne može dati decidirano, s obzirom na pravila grafološke struke koja nalažu da se decidirano mišljenje ne može dati ukoliko je vještačenje izvršeno na temelju fotokopije.

Očitujući se na prigovore tuženika na dostavljeni mu pisani nalaz i mišljenje, iznesene u pravcu da "svi potpisi pobrojani od strane vještakinje nisu i stvarno obrađeni", prilikom saslušanja na glavnoj raspravi (list 174 spisa) vještakinja Ljerka Zdunić u bitnom ističe da je u pisanom nalazu i mišljenju jasno naveden sporni i nesporni materijal te pojašnjava da je analizirala i obradila sve dostavljene sporne i nesporne potpise, time da se u pisanom nalazu ispod analize spornih potpisa nalaze se i skenirani potpisi, a ispod analize nespornih potpisa primjerci skeniranih nespornih potpisa Slavka Ivkova, koji su izabrani metodom slučaja. Ističe da prilikom analize spornih potpisa i komparacije s nespornim potpisim Slavka Ivkova ne nalazi tragove autokrivotvorenja potpisa. Pritom pojašnjava da se prilikom vještačenja potpisa vrši analiza sitnih detalja rukopisa, osoba se ne može odvojiti u potpunosti od svog prirodnog načina pisanja i kada se radi o autokrivotvorenju, tada se uoče podudarnosti u sitnim detaljima rukopisa koje je gotovo nemoguće da bi potencijalni krivotvoritelj mogao uočiti. U konkretnom slučaju, temeljem provedene analize i komparacije spornih i nespornih potpisa slavka Ivkova, vještakinja nije našla tragove koji bi upućivali na mogućnost da su sporni potpisi autokrivotvoreni, slijedom čega sa sigurnošću zaključuje da je u konkretnom slučaju takova mogućnost u potpunosti isključena.

Nakon naknadno provedene analize izvornika spornog potpisa u knjizi ovjere (javnog bilježnika Ante Ilića) pod rednim brojem 625, u dostavljenom dopunskom pisanom nalazu i mišljenju od 12. rujna 2008. godine (list 186 spisa) vještakinja za rukopise Ljerka Zdunić navodi da komparacijom navedenog spornog potpisa s nespornim potpisima utvrđuje konstantne razlike među istima, temeljem kojih proizlazi zaključak da sporni potpis u knjizi ovjere nije potpis Slavka Ivkova. Pritom u pogledu mogućnosti autokrivotvorenja spornih potpisa, u bitnom navodi da isto predstavlja tek mogućnost koja se ne može u potpunosti isključiti, pritom ponovljeno ističući da se sporni potpisi i nesporni potpisi, koji su izuzetno ujednačeni, u potpunosti razlikuju

Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka za rukopise Ljerke Zdunić, nalazeći da je isti dan jasno, obrazloženo na temelju pravila struke, kao i da su dopunskim očitovanjima vještakinje na glavnoj raspravi i pisanoj dopuni nalaza i mišljenja otklonjene sve eventualne nejasnoće te argumentirano otklonjeni prigovori tuženika glede pravilnosti nalaza i mišljenja, a pritom valja navesti da nakon dostave dopune pisanog nalaza i mišljenja od 12. rujna 2008. godine, tuženik više nije imao primjedbi na nalaz i mišljenje vještakinje.

Iako vještakinja Ljerka Zdunić u dopunskom pisanom nalazu i mišljenju navodi da ne može u potpunosti isključiti mogućnost tzv. autokrivotvorenja spornih potpisa, valja navesti da navedeno samo po sebi (suprotno stajalištu tuženika) ne bi upućivalo na zaključak da je u konkretnom slučaju Slavko Ivkov doista namjerno izvježbao posve drugačiji način potpisivanja, odnosno bio potpisnik sporne punomoći i potpisa u knjizi ovjere, imajući pritom u vidu pojašnjenje vještakinje u pravcu da se sporni i nesporni potpisi međusobno u potpunosti razlikuju te činjenicu da prilikom usporedbe spornih i nespornih potpisa Slavka Ivkova vještakinja nije našla bilo kakve tragove autokrivotvorenja.

Stoga ovaj sud na temelju prihvaćenog nalaza i mišljenja vještaka za rukopise Ljerke Zdunić nalazi pouzdano utvrđenim da Slavko Ivkov nije potpisnik sporne punomoći datirane 7. veljače 2002. godine, ovjerene u uredu javnog bilježnika (umješača) dana 11. veljače 2002. godine niti je potpis u knjizi ovjere pod rednim brojem 625 od 11. veljače 2002. godine potpis Slavka Ivkova. Pritom valja istaknuti da navedeni zaključak proizlazi i iz rezultata ranije provedenog grafološkog vještačenja po vještaku za rukopise Zrinki Bellotti, čiji je nalaz dan za potrebe ovršnog postupka u predmetu ovog suda poslovni broj Ovr-1368/02.

Sud je prihvatio kao uvjerljiv iskaz svjedoka Slavka Ivkova (list 63-64 spisa), iz čijeg iskaza u bitnom proizlazi da on nikada nije bio u javnobilježničkom uredu javnog bilježnika Ante Ilića niti potpisao spornu punomoć te da je za činjenicu zaključenja predmetnog Ugovora o zajmu sa sporazumom o prijenosu vlasništva na nekretnini (koji je na temelju sporne punomoći u njegovo ime kao protivnika osiguranja potpisala njegova supruga Marija Ivkov) saznao tek tijekom ovršnog postupka u predmetu ovog suda poslovni broj Ovr-1368/02, koji je protiv njega pokrenuo ovdje tužitelj.

Svjedokinja Marija Ivkov (listovi 140-141 spisa) u bitnom je iskazala da je tužitelja upoznala početkom 2002. godine, putem oglasa u Plavom oglasniku, u kojem je tužitelj oglašavao da pozajmljuje novac za različite poslovne poduhvate, a njoj su u to vrijeme bila potrebna novčana sredstva za poslovanje njezine tvrtke, nakon čega je s tužiteljem zaključila predmetni Ugovor o zajmu sa sporazumom o prijenosu vlasništva nekretnine od 11.02.2002. godine. Navodi da je spornu punomoć od 7. veljače 2002. godine prethodno odnijela na ovjeru u javnobilježnički ured Ante Ilića, zajedno s osobnom iskaznicom svog supruga Slavka Ivkova, koju je bez njegovog znanja i odobrenja uzela iz njegovog novčanika. Kritičnog dana došla je u javnobilježnički ured javnog bilježnika Ante Ilića, koji je slučajno odabrala te ju je tamo dočekala službenica, čije ime niti funkcija joj nisu poznato, a sjećam se da se radilo o osobi mlađe životne dobi s kovrčavom kosom svjetlije boje. Navedenoj službenici je rekla da bi željela ovjeriti punomoć u ime svog supruga te joj je predala osobnu iskaznicu svog supruga, a nakon toga je pred tom službenicom sama potpisala punomoć u ime svog supruga te se u ime svog supruga potpisala i u knjizi ovjere javnog bilježnika. Pritom ističe da joj je spomenuta službenica navedeno dopustila, nakon što joj je rekla da je njezin suprug bolestan i da ne može doći te da joj je (ovjera potpisa punomoći) hitno potrebna. Ističe da njezin suprug nije znao za sklapanje predmetnog Ugovora o zajmu te da je u to vrijeme mislila da neće biti nikakvih problema i da će tužitelju uspjeti vratiti predmetni zajam, pa zbog toga suprugu nije ništa o tome govorila, ali kasnije je se sve zakompliciralo te je zapala u financijske poteškoće zbog čega nije bila u mogućnosti tužitelju vratiti predmetni zajam. Pritom iz iskaza svjedokinje Marije Ivkov proizlazi da je ona u međuvremenu (tijekom 2007. godine) u svezi opisanog postupanja pravomoćnom presudom proglašena krivom za počinjenje kaznenog djela krivotvorenje isprave i prijevare.

Imajući u vidu sadržaj citiranog iskaza svjedokinje Marije Ivkov, sud je radi razjašnjenja okolnosti u svezi obavljene ovjere potpisa Slavka Ivkova na spornoj punomoći, tijekom postupka saslušao svjedoke Jasenku Šimić, Ivanu Ilić, Snježanu Jurić i Blaženku Plećaš (koje su sve navedene svjedokinje u kritično vrijeme bile zaposlene u javnobilježničkom uredu bilježnika Ante Ilića) te je saslušan i umješač na strani tuženika Ante Ilić, a također je provedeno suočenje navedenih svjedokinja sa svjedokinjom Marijom Ivkom.

Na temelju suglasnih iskaza te u tom dijelu prihvaćenih iskaza svjedokinja Jasenke Šimić i Snježane Jurić u bitnom je pouzdano utvrđeno da je kritičnog dana 11. veljače 2002. godine svjedokinja Snježana Jurić (koja je u to vrijeme obavljala administrativne poslove u javnobilježničkom uredu, a u okviru kojih i poslove ovjere potpisa) osobno svojom rukom pisala tekst, odnosno popunila podatke na pečatu ovjere na spornoj punomoći broj Ov-625/02, dok je svjedokinja Jasenka Šimić (koja je u to vrijeme u javnobilježničkom uredu bila zaposlena kao poslovna tajnica) istog dana u knjizi ovjere pod rednim brojem 625 svojom rukom unijela podatke u svezi ovjere spornog potpisa. Pritom obje svjedokinje u svojim iskazima poriču da bi kritične zgode postupile na način kako je to u svom iskazu opisala svjedokinja Marija Ivkov, time da svjedokinja Jasenka Šimić iskazuje da je istovjetnost potpisnika na spornoj punomoći s podacima u osobnoj iskaznici (te sve ostale poslove u svezi ovjere sporne punomoći, osim upisa podataka u knjizi ovjere) kritične zgode obavila svjedokinja Snježana Jurić, dok je svjedokinja Snježana Jurić iskazala da je identitet potpisnika kod ovjere potpisa uobičajeno utvrđivala službenica koja je unosila podatke u knjizi ovjere, time sadržajno implicirajući da je istovjetnost potpisnika na spornoj punomoći kritične zgode utvrđivala svjedokinja Jasenka Šimić.

Iz iskaza svjedokinja Ivane Ilić (koja je u kritično vrijeme bila prisjednica u javnobilježničkom uredu) i Blaženke Plečaš (u isto vrijeme javnobilježnička vježbenica), proizlazi da iste nemaju relevantnih saznanja u svezi predmeta spora, s obzirom da kritičnog dana nisu obavljale nikakve radnje u svezi ovjere sporne punomoći.

Valja navesti da je prilikom provedenih suočenja svjedokinje Marije Ivkov sa svim tijekom postupka saslušanim svjedokinjama (Jasenkom Šimić, Snježanom Jurić, Ivanom Ilić i Blaženkom Plečaš), svjedokinja Marija Ivkov navela da niti jednu od navedenih svjedokinja nikada nije ranije vidjela, odnosno niti jednu od navedenih svjedokinja nije identificirala kao osobu (službenicu) koju je ranije opisala u svom iskazu, prilikom saslušanja u svezi okolnosti obavljanja ovjere potpisa na spornoj punomoći.

Iako sud na temelju dokaza izvedenih tijekom postupka, a s obzirom na navedene međusobne proturječnosti u iskazima svjedokinja Marije Ivkov, Jasenke Šimić i Snježane Jurić, nije mogao pouzdano utvrditi jesu li doista sporni potpisi na punomoći i knjizi ovjere pisani rukom svjedokinje Marije Ivkov (kako to iskazuje navedena svjedokinja) odnosno tko je potpisnik sporne punomoći niti je mogao pouzdano utvrditi koja je od službenih osoba u uredu javnog bilježnika Ante Ilića kritičnog dana utvrđivala istovjetnost potpisnika spornih potpisa, imajući u vidu utvrđenje da sporni potpisi nisu pisani rukom Slavka Ivkova već rukom treće osobe, sud nalazi utvrđenim da je prilikom ovjere potpisa na spornoj punomoći došlo do propusta u radu službenih osoba koje su kritičnog dana u uredu javnog bilježnika Ante Ilića obavljale poslove ovjere potpisa na spornoj punomoći, a s obzirom da očito proizlazi da u konkretnom slučaju istovjetnost potpisnika sporne punomoći (koja sadrži potvrdu javnog bilježnika da je istu potpisnik vlastoručno potpisao pred javnim bilježnikom) nije na pouzdan način utvrđena sukladno odredbama čl. 60 st. 1 u svezi čl. 77 st. 1 i 2 ZJB-a.

Na zaključak da se u konkretnom slučaju radi o propustu službenih osoba zaposlenih u uredu javnog bilježnika (za koje odgovara osiguranik tuženika), prema ocjeni ovog suda upućivala bi i okolnost da su poslove ovjere potpisa na spornoj punomoći kritičnog dana obavljale dvije osobe (svjedokinja Jurić i svjedokinja

Šimić), pa je utoliko moglo doći do propusta odnosno nedovoljnog ulaganja pažnje prilikom utvrđivanja istovjetnosti potpisnika sporne punomoći.

S obzirom na utvrđenje da Slavko Ivkov nije potpisnik sporne punomoći, temeljem koje je Marija Ivkov u njegovo ime kao protivnika osiguranja potpisala predmetni Ugovor o zajmu sa sporazumom o prijenosu vlasništva nekretnine, a pritom ovaj sud nalazi da u slučaju da je tužitelj na dan sklapanja predmetnog Ugovora imao saznanje o tome da Marija Ivkov nema valjanu punomoć Slavka Ivkova kao protivnika osiguranja odnosno vlasnika nekretnine koja je bila predmetom osiguranja, zasigurno ne bi s Marijom Ivkov zaključio predmetni Ugovor te joj isplatio zajam u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 30.000,00 eura, to ovaj sud nalazi da je tužitelju u konkretnom slučaju nastala šteta u visini iznosa isplaćenog zajma, a koja je šteta u konkretnom slučaju u uzročno-posljedičnoj vezi s propustom u radu službe javnog bilježnika-umješača prilikom ovjere potpisa sporne punomoći.

U odnosu na glavni (prvi) tužbeni zahtjev kojim tužitelj potražuje naknadu štete u vidu izmakle koristi, za koju navodi da bi izvjesno ostvario dogovorenim prodajom predmetnog stana u slučaju da je postao punopravni vlasnik istog u smislu odredbe čl. 277 st. 5 OZ-a, valja navesti da prema ocjeni ovog suda tužitelj tijekom postupka nije uspio dokazati osnovu niti visinu tužbenog zahtjeva.

Naime, sud nije prihvatio kao uvjerljiv iskaz svjedoka Željka Jurišića (listovi 40-41 spisa), koji je u bitnom naveo da je kao kupac početkom 2003. godine s tužiteljem kao prodavateljem dogovorio kupoprodaju predmetnog stana po cijeni od 1.200,00 eura za 1 m², koji je dogovor trebao biti realiziran do ljeta 2003. godine te da ga je kasnije tužitelj obavijestio da se "sve zakompliciralo". Također, u tom dijelu nije prihvaćen kao uvjerljiv niti iskaz tužitelja. Naime, imajući u vidu da iz iskaza svjedoka Jurišića i iskaza tužitelja jasno proizlazi da navedeni svjedok nikada nije bio u predmetnom stanu na adresi Hrvatskog sokola 79, to sud nalazi da nije uvjerljivo niti životno da bi doista takav dogovor o kupoprodaji predmetnog stana (glede kojeg tužitelj nije niti bio upisan kao punopravni vlasnik u zemljišnoj knjizi) postojao. Pritom valja istaknuti da je tužitelj prvotno u tužbi navodio da je sa svjedokom dogovorio kupoprodaju predmetnog stana tijekom lipnja 2002. godine (odnosno u vrijeme kada bi ispunjenjem pretpostavki iz čl. 277 st. 5 OZ-a postao punopravni vlasnik), da bi tijekom postupka (a nakon izvođenja dokaza saslušanjem svjedoka Jurišića) u tom dijelu izmijenio činjenične navode tužbe, navodeći da je dogovor u svezi kupoprodaje predmetnog stana s kupcem Jurišićem postignut u ljeto 2003. godine, pa je utoliko i navedenu okolnost ovaj sud uzeo u obzir ocjenjujući uvjerljivost iskaza tužitelja i svjedoka Jurišića.

Slijedom navedenog, sud nalazi neosnovanim prvi (glavni) tužbeni zahtjev tužitelja kojim s osnove naknade štete u vidu izmakle koristi (u visini kupoprodajne cijene koju bi ostvario prodajom predmetnog stana svjedoku od 72.588,00 eura u kunsjoj protuvrijednosti), potražuje isplatu iznosa od 550.434,80 kuna s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od 11. studenog 2003. godine pa do isplate, slijedom čega je odlučeno kao pod toč. I/ izreke ove presude.

Sud također nalazi da nema osnove niti za prihvaćanje drugog (eventualno kumuliranog) tužbenog zahtjeva kojim tužitelj potražuje naknadu nenovčane materijalne štete (nastale mu zbog činjenice da ne može ostvarivati vlasnička prava na predmetnom stanu u visini današnje tržišne vrijednosti predmetnog stana), slijedom čega nije našao potrebnim po prijedlogu tužitelja u svezi utvrđivanja visine tužbenog zahtjeva s navedene osnove provoditi građevinsko vještačenje.